

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De Centurione, Sermo XV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](#)

loris eius. Exequitur Propheta omnes ærumnas fragilitatis humanæ. Dominus autem adiuuet eum super lectum doloris eius. Quis est lectus doloris nostri, nisi corpus nostrum in quo anima iacet, & iacet dolens, & dolet, quem cœlū repetere cupiēs premitur corporis terra. Vniuersum stratum eius versasti in infirmitate eius. Istū non versat in stratum, sed in strato versat infirmus. Caro ergo est, quæ versatur & versat. Ipsa est ergo quæ in aduersis voluitur, in prosperis versat, Dominus ergo versat stratum nostrum, quando nobis aduersa vertit in prospera: & quia in lecto doloris, hoc est in lecto corporis animus volucbatur ægrotus, ipse qui volucbatur, proclamat. *Ego dixi domine miserere mei, scilicet na animam meam, quia peccavi tibi.* Quia per consensum carnis sentit animi se contraxisse laguorem, ut anima sanetur, implorat: & misericordiam petit fidens, quia in pauperem misericordiā fecit. Beatus qui sœnerando pauperi ipsum sibi iudicem præsttit debitorem.

De Centurione, Sermo XV.

Audituri estis hodie fratres, quemadmodum cohortis Romanæ Centurio dux factus est militiæ Christianæ, & meritò, quia ante cœpit docere quam credere. Venit, inquit, Iesus Capernaum, & accessit ad eum Centurio rogans, & dicens: Domine, puer meus iacet in domo paralyticus, & male torquetur. Et ait illi Iesus, Ego veniam & curabo eum. Et respondens Centurio, ait: Domine, non sum dignus ut intres sub tectū meum, sed tantum dic verbo, & sanabitur puer meus: nam & ego homo sum sub potestate constitutus, habens sub me milites, & dico huic vade, & vadit, & alij, veni, & venit: & seruo meo, fac hoc & facit. Videtis Centurionem antequā discipulatus subiret officiū, locum magisterij fuisse sortiū. Præber enim petendi formā, dat normam credendi, fidei pan-

D dit

dit causas, virtutum commendat exempla, qui nondū Christianæ scholæ ingressus est disciplinam. Accessit ad eum Centurio rogans eum. Hoc est sapere, non rogare. *Puer meus iacet in domo.* Causas pueri quasi magister agit: vere Centurio, qui stipendia terrena centenariū ecclii mutauit in fructum, & seruitutem militiæ sacerdotis in diuinam sustulit dignitatem. *Domine, puer meus iacet in domo.* Qui vocat Dominum, facetur tuam fideliter seruitutem. Et quomodo hic Centurio, qui sic agnoscit Dominum, puerum suū ausus est profiteri, quasi nesciens serui peculium ad Dominum perire? Aut ignorat communia qui docet tam secreta, tam profunda? *Puer meus.* Meū dico, quia iacet: si tuus esset Domine, non iaceret. Probat hoc Prophetā, cūm Psal. 193. dicit: Ecce nunc benedicite Dominum omnes serui Domini, qui statis in domo Domini. Qui statis, non iaceris: ait, stant serui tui, hominum servi iacent. Puer meus qui iacet, vt tuus sit, surgat: meus quia paralyticus: vt tuus sit, iam sanetur. Meus, quia male torquetur: vt tuus sit, iam non sit in poena. Domine tuos seruos non decet malis subiacere: iniuria est tua, tuorum poena seruorum: tuos seruos possidere non debet vis malorum: serui tui & si patiuntur mala, non patiūtur ad poenam, sed subeunt ad coronas. Aduersa illis non sunt necessitatum causæ, sed sunt causa victoriarum. Serui hominum sunt, qui mala patiuntur inviti: quia illis in desperatione sui domini nequeunt subuenire. Tu autem Domine, cui virtutes seruiunt, curationes parent, obtemperant sanitates, quomodo computabis seruum tuum, quem seruum tantorum conspicis esse morborum? Nota est circa malos bonitas tua: pietatē tuam etiam impij confitentur: clamant exteri misericordiam tuam. Hunc tuum dicerem, quem iacente in tua benignitas non requirit: *Iacet in domo.* & male torquetur.

quetur. Hinc est quod offerre eū, & offerre tibi, pœnæ non sinit magnitudo: ne familiaris infirmitas publicè & dolori sit, & pudori. Mouit Cēturio iudicē talia, & tanta dum perorat : & sic mouit, vt ad seruum suum cœli Dominum ipsum ire velle, perficeret. *Ego inquit Christus, veniam & curabo illum.* Fratres, non Centurio ad pietatem pietatis traxit auctorem : neque ad hoc ille ire cōpulit Christum, ad quod venerat Christus: sed Cēturio magis sic sentire, sapere sic docetur, quare ad seruum in seruo venerit Christus: quare ad hominem in homine venerit Deus: vtique vt leuaret iacentes, elisos erigeret, solueret cōpeditos, & eos, quos iam nemo nec afferre, nec offerre poterat, ipse operis sui vecto clemētissimus baiularet. Sed iā quid respōderit Centurio audiamus. *Domine , inquit, non sum dignus ut intres sub teclum meum.* Dedit debitum de humilitate respōsum, & ipsum esse Dominum singulari pauore signauit , deducere dū veretur ad animæ suæ domum, ad secretum cordis sui, ad teclū suæ cōscienciarum, ad penetrare mētis, in quo familia cogitationum incondita & cōfusa versatur: nec patitur aulā pectoris humani sine vitiorum strepitu in synceritatis silentio permanere. Magistro ergo timore respondit: *Domine non sum dignus ut intres sub teclum meum.* Hinc est quod Petrus ubi Christum rerum cognouit auctorem, exclamauit dicens : Exi à me Domine , quia *Luc. 3.* peccator sum. Sic eum Petrus exire à se rogat , quomodo Centurio eum ad se supplicat non venire: agit uterque ne indignitas hospitij in hospitis manet iniuriam. *Non sum dignus ut intres sub teclum meum.* Hoc bene dictum esset antequam Deus hospitium nostræ carnis intraret : at nunc quid sic Centurio teclum suum Christum vetat intrare, quem totum videt intra teclum sui corporis iam manere ? Fratres , Centurio

iam videbat in Christo corporis sui formam, sed passiones in illo sui corporis non videbat. Natus est in carne Christus, sed natus est de Spiritu sancto: accepit hospitium carnis, sed in aula virginis: ut & veritas esset corporis humani, & de pollutione humani corporis nil haberet. Benè ergo Centurio tecum suū indignum iudicat Christo: quia sub singulari tecto manebat nostri corporis Christus: iuxta illud Prophetæ, Vigilaui, & factus sum sicut passer solitarius in tecto. Sed tantum verbo, & sanabitur puer meus.

Psal. 101. Centurio iste cum sine lege esset, nihil sine lege egit,

Ps. 148. dicit: *Dic tātum verbo.* Quia dictum erat, dixit & facta sunt. Et si omnia perfecta sunt dictu, quomodo dictu solo vnius infirmitas non curetur? *Dic tātum verbo,* & sine verbo quod dicitur? Sed iste postulat verbū non de loquendi vsu, sed de virtute faciendi: verbum,

Ps. 106. de quo dictum est, Misit verbum suum, & sanauit eos.

Dic verbo tantum. Quia iste credidit in verbo omnes manere virtutes. Verbum tuum Domine sanitas est: verbum tuum vita est: verbum tuum ubi accesserit, inde confessim fugit dolor, infirmitas mox recedit, verbum in quo Petrus cūm laxaret retia, pisciū multitudinem cepit, sine quo & ignorantia noctem pertulit, & nullum fructū pernigil pescator inuenit. Domine, inquit, laborantes per totam noctem nihil ceperimus, sed in verbo tuo laxabo retia. Et quasi non sufficeret quod de verbo egerat, verbo præstari posse quod postulat, rebus astruit, commendat exemplo. *Nam & ego homo sum sub potestate positus, habens sub me milites, & dico huic, vade, & vadit: & alij, veni, & venit: & seruo meo fac hoc, & facit.* *Nam & ego homo sum.* Hoc est dicere, tu Deus. Sub potestate positus. Hoc est, tu ipse potestatum potestas. Habens sub me milites. Hoc est, tu virtutes. *Et dico huic, vade, & vadit.* Hoc est, dic infirmitatis,

Zec. 3.

infirmitati, vade, & vadit. *Alij, veni, & venit.* Hoc est, dic sanitati veni, & venit. *Et seruo meo fac hoc, & facit.* Ille puer meus erit & tuus seruus, cum receperit sanitatem. Audiat: quid audiat? Sanus factus es, iam noli *Ioan. 5.* peccare; faciat iustitiam, ut liberetur à paraly. si omniū peccatorum, & possit psallere cum Propheta: Conuer. *Psal. 22.* tere anima mea in requiem tuam, quia Dominus benefecit tibi, quia eripuit animam meam de morte; oculos meos à lachrymis, pedes meos à lapsu. Placebo Domino in regione viuorum. Fratres, imitetur Centurionem, qui ad centesimum fructum desiderat peruenire. Ne ergo leuiter Centurionis huius prudētiam transeamus, hodie de ipso dicta sufficient: quia mysterium permagnum est, quo Iudæus geritur in figuram.

De duobus dæmoniacis, Sermo XVI I.

Christus quod trāsfretat maria, quod loca cīcuit; non est res humani desiderij, sed causa est salutis humanae. Ambulat Christus, non ut videret loca, sed ut homines, qui variis casibus perierāt, inueniret. Qui loca fecerat, quid noui videret in locis? Aut illi quid aberat, qui vbique erat? ut homo videbatur in locis, sed vbique videbat ut Deus: videbat vtique, & desperatos videbat, quibus ibat diuina remedia largitus: ibat ad eorum curam, quibus humana iam defecerat cura: sicut hodierna probatum est lectione. *Cum venis- set, inquit, Iesus trans fretū in regionē Gerasenorū, occurserunt ei duo, habētes dæmonia, de monumētis exeūtes saui nimis, ita ut nemo posset trāsire per viā illam.* Luber scisse, & vidisse Dominum quid mali, quid periculi illis haberetur in locis: & ideo illuc esse; ut sic desperatis, afflīctis, sic miseris subueniret. *Occurrerunt ei duo dæmoni habentes, de monumentis exeūtes.* In monumentis sedem fecerant